

la Cara

Slow carrer gran

La inauguració provisional d'un trosset del carrer Gran com espai per a vianants, el passat dia 5 de desembre, hauria de ser l'inici d'una política seriosa per fer d'Argenton una vila SLOW. Què vol dir això?

El *moviment Slow*, i dins aquest, el *Cittaslow*, es proposa millorar la qualitat de vida de les persones en els seus pobles, anant contra l'homogeneïtzació i proliferació de franquícies de multinacionals, potenciant la recuperació del comerç tradicional i retornant la tranquil·litat en el passeig i la compra quotidiana. Que les persones puguin tornar a sortir a passejar i xerrar tranquil·lament amb els veïns, que la canalla pugui

tornar a jugar sense por d'ésser atropellat, que els carrers s'omplin de bancs i cadires, etc. No és senzill convertir-se en *Cittaslow*, calen una sèrie de requisits que són els que poden fer la vida més agradable, però això, en cas d'interessar, és feina per tirar endavant des de la Casa Gran, i això ja són figures d'un altre paner.

Tornem a la pre-inauguració. Sempre és millor, en els centres vitals dels pobles i ciutats, prioritzar els vianants; és un respecte cap a les persones i a la llarga - i no tant llarga- això s'agraeix. Fa més de quaranta anys que als països del nord d'Europa ja van iniciar aquesta tendència. De mica en mica, s'anà traslladant cap al sud, on, no sense una gran

oposició –al nostre país- als seus inicis, sobretot per part dels botiguers i comerciants (recordeu les protestes gremials de Barcelona i Mataró), s'ha escampat com una taca d'oli. Ara ens ha arribat a casa, com un tastet, i hem d'estar-ne contents.

No entrarem avui a valorar si era una obra prioritària o més aviat de cara a la galeria. Sigui com sigui, ja ho tenim aquí i no es tracta pas de desapropiar-ho, ans el contrari. Escoltant els convilatans, com a tot arreu, tothom sap com s'han de fer les coses sense ser-ne entenedor, i, sobretot, tothom sap el que està mal fet i els problemes que sorgiran immediatament. Hi ha ganes de veure què passarà quan faci la primera

La Paret de les Mentides
(o Cap de Creus) el dia
de la inauguració, el 6
de desembre de 2009.

Foto: Pep Padrós

tamborinada i els desaigües no ho absorbeixin tot, amb les botigues de la riba esquerra, sobretot, a l'òptica de la cantonada amb la plaça Nova. És una sorpresa de Reis saber com acabarà l'afegitó de la paret de les Mentides, entrebanc curiós de finalitat desconeguda.

Podríem anar dient moltes més coses i comentaris, però ens quedarem amb una reflexió i una proposta. La reflexió és que tot plegat és massa de color gris, no hagués costat res donar-li un to de color i no aquesta uniformitat totalitària. La proposta, aprofitar el pendent constant del

carrer per a que els estudiants de les escoles i l'IES comprovin les lleis físiques corresponents al pla inclinat, la velocitat i l'acceleració dels mòbils.

No sabem si el carrer Gran es convertirà en un gran carrer, això està per veure, però que és un desig ciutadà, segur.

la Creu

la pèrdua de l'Arxiu Centelles

vui la creu parla del patrimoni fotogràfic català. A finals de novembre vam tenir la desagradable sorpresa que Sergi i Octavi Centelles, els fills del fotògraf Agustí Centelles, havien decidit vendre les fotografies del seu pare al "Ministerio de Cultura del Gobierno de España", el qual té previst ubicar-lo a Salamanca, a l'Arxiu de "l'Espoli", ara anomenat "Centro Documental de la Memoria Histórica". Finalment el dilluns 28 de desembre, dia del "innocents", els germans Centelles van viatjar d'incògnit a Salamanca i van fer lliurament de l'arxiu del seu pare a l'arxiu de Salamanca. Sort que el seu pare no pot aixecar el cap!!

Deixant de banda el dret dels hereus del fotògraf de vendre l'Arxiu a qui els plagui, és injustificable "políticament" que l'hagin venut a l'Arxiu on es van dipositar les fotos que li van incautar al fotògraf el 1939, i on resten espoliats encara molt fons personals de ciutadans catalans. Intentar justificar el que és injustificable, com han fets aquests dies, diu molt poc dels seus hereus. A més amb arguments falsos, que no sabem

si imputar-los als seus pocs coneixements o a la mala fe seva o del seu assessor, quan van dir que el que va desencadenar la venda fou el fet que la Generalitat va decidir expropiar-los l'Arxiu del seu pare. Per què ho entenguin els nostres lectors, la Generalitat l'únic que va fer fou iniciar l'expedient per declarar l'Arxiu com a Bé Cultural d'Interès Nacional, i que passés a formar part del Patrimoni Cultural Català (BCIN). Això dista molt d'una expropiació, ja que no interfereix en la seva propietat, i únicament obliga al propietari a mantenir-lo en bon estat de conservació, a no dispersar-lo i a comunicar a la Generalitat qualsevol venda, la qual té dret de retracta (compra pel mateix preu ofert). Un exemple per a demostrar que aquesta declaració com a BCIN dista molt de l'expropiació és el fet que can Garí, can Puig i Cadafalch i can Cabanyes, totes propietats a Argenton, són dels seus legítims propietaris i en cap cas de la Generalitat de Catalunya, tot i ser BCIN.

Agustí Centelles i Ossó (València 1909-Barcelona 1985), va néixer al Grau de València i la seva família es va traslladar a Barcelona

quan Centelles tenia un any. Va entrar a treballar com aprenent el 1924 en el taller fotogràfic de Ramon Baños on va aprendre la tècnica del retrat. Uns anys més tard es va convertir en ajudant de Josep Badosa, qui el va introduir en el món del fotoperiodisme. El 1934 es va independitzar i va col·

Deixant de banda el dret dels hereus del fotògraf

de vendre l'Arxiu a qui els plagui, és injustificable

"políticament" que l'hagin venut a l'Arxiu on es van

dipositar les fotos que li van incautar al fotògraf el

1939, i on resta espoliat encara molt fons personals

de ciutadans catalans

laborar en diaris com *La Publicitat*, *Diari de Barcelona*, *Última hora* o *La Vanguardia*. En començar la Guerra Civil va ser destinat al front d'Aragó i es va dedicar a realitzar reportatges sobre les tropes. Va elaborar reportatges sobre la conquesta de Terol i sobre la batalla de Belchite. Va ser també col·laborador del Comissariat de Propaganda de la Generalitat de

Catalunya i va ser l'encarregat de l'arxiu de l'exèrcit de Catalunya instal·lat a Barcelona. El 1939 es va exiliar a França i es va emportar una maleta amb els negatius d'aquelles imatges que considerava més rellevants. Les tropes franquistes van requisar la resta dels negatius que encara es trobaven en el seu domicili i que, posteriorment, es van traslladar a l'Arxiu de Salamanca. Va estar pres en diversos camps de concentració on va aconseguir salvar els seus negatius així com les càmeres fotogràfiques que s'ha-

via emportat, i va aconseguir fins i tot establir un petit laboratori fotogràfic en el camp de Bram, proper a Carcassona. El 1942 va entrar en contacte amb la resistència francesa amb la qual va començar a col·laborar realitzant fotografies per a identificacions falses. Alguns dels membres del grup de la resistència van ser detinguts el 1944 i el laboratori fotogràfic va ser desmantellat. Centelles va deixar els seus negatius a càrrec d'un amic i va tornar a Catalunya, entrant per la frontera andorrana. Es va instal·

lar a Reus on va residir de forma clandestina durant dos anys. El 1946 va tornar a Barcelona i es va presentar davant les autoritats. Va ser jutjat i va quedar en llibertat condicional. El seu passat polític li va impedir dedicar-se de nou al fotoperiodisme per la qual cosa es va decantar per la fotografia industrial. El 1955 va traslladar-se a viure a Premià de Mar (Maresme) fins al 1985, any de la seva mort. El 1976 va poder recuperar els negatius que havia deixat a França durant el seu exili.

Barricada de cavalls als carrers Diputació i Roger de Llúria. 19 de juliol de 1936. Copyright: arxiu Centelles